

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: J. H.

proti

žalovanému: Ministerstvo životního prostředí
se sídlem Vršovická 1442/65, 100 00 Praha 10

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. srpna 2020, č. j. MZP/2020/550/947, sp. zn. ZN/MZP/2020/550/121,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. srpna 2020, č. j. MZP/2020/550/947, sp. zn. ZN/MZP/2020/550/121, a rozhodnutí Správy Krkonošského národního parku ze dne 27. května 2020, sp. zn. KRNAP 04787/2020, se zrušují a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím změnil žalovaný k odvolání žalobce výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně, Správy Krkonošského národního parku, ze dne 27. 5. 2020, sp. zn. KRNAP 04787/2020, když upravil právní kvalifikaci přestupkového

jednání žalobce a snížil výši uložené pokuty. Ve zbytku prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

2. Žalobce byl napadeným rozhodnutím uznán vinným ze spáchání přestupku na úseku ochrany přírody a krajiny podle ustanovení § 87 odst. 3 písm. n) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, v platném znění (dále jen „ZOPK“), kterého se dopustí fyzická osoba, která vykonává ve zvláště chráněném území, označeném smluvně chráněném území, evropsky významné lokalitě nebo ptačí oblasti činnost zakázanou nebo vykonává činnost, pro kterou je vyžadován souhlas orgánu ochrany přírody, bez tohoto souhlasu.
3. Přestupku se žalobce měl dopustit tím, že se dne 28. 3. 2020, kolem 12. hod. pohyboval se sportovním vybavením (skialpy) v lokalitě Velké Studniční jámy, čímž se v I. zóně ochrany přírody Krkonošského národního parku úmyslně dopustil činnosti, která zde byla zakázána ustanovením § 17 odst. 2 ZOPK ve spojení s čl. II. bodu 6 zákona č. 123/2017 Sb.
4. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena s odkazem na ustanovení § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), pokutu ve výši 50 000 Kč. Podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky byla žalobci dále uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

5. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí. V podané žalobě nejprve shrnul dosavadní průběh správního řízení, přičemž shrnul i zásadní body týkající se samotného přestupkového jednání. Potvrdil, že se dne 28. 3. 2020 pohyboval se sportovním vybavením (skialpy) v klidovém území Krkonošského národního parku mimo značenou turistickou trasu a v těchto místech se také zranil. Toto zranění vyžadovalo zásah horské služby a jeho následný letecký převoz do nemocnice.
6. Žalobce má za to, že správní orgány postupovaly v rozporu s některými zásadami správního trestání. Nezákonnost prvoinstančního rozhodnutí spatřoval zejména v rozporu s principem legitimního očekávání, proporcionality, zásadou subsidiarity trestní represe a individualizace sankce. Uloženou pokutu shledal jako nepřiměřenou, nezohledňující jeho dosavadní bezúhonnost apod. Žalovaný dle jeho názoru určitá pochybení napravil, ale přesto má i žalované rozhodnutí obsahovat totožné vady, byť v menší intenzitě.
7. Žalobce si je sice vědom diskreční pravomoci správního orgánu při zvažování výše udělené sankce, ale zároveň by postup správních orgánů neměl být zcela libovolný, nepřezkoumatelný a měl by být objektivně zdůvodněn. Mělo by tomu tak být i proto, že ze samotného textu zákona (pozn. soudu - myšlen zřejmě ZOPK) nelze přesně předvídat dopad správního uvážení do majetkové sféry obviněného z přestupku. V tomto směru odkázal na závěry učiněné Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 31. 8. 2020, č. j. 9 As 93/2019 – 30, z něhož, krom dalšího, plyne, že správní orgán je povinen se při svých úvahách o konkrétní výši ukládané sankce těmito hledisky zabývat a srozumitelně a jednoznačně formulovat logické kroky, které jej ke stanovení konkrétní výše sankce vedly. Žalobce tyto úvahy v rozhodnutích správních orgánů postrádá. Poukázal přitom

na dle něj obecné informace o fauně a vlivu hluku, které zmiňovaly správní orgány a které žalobce shledal jako nedostatečné. Namítl také, že místo, v němž se pohyboval (příkrý skalnatý svah), neposkytuje žádné podmínky k zimování jakéhokoli obratlovce.

8. Domnívá se, že správní orgány ukládající sankci ve výši, která mu byla vyměřena, nemohou zcela rezignovat na opatřování důkazního materiálu a odůvodnění zakládat na vybraných citacích z odborných studií. Žalobce upozornil, že z odůvodnění žalovaného není patrné, jakou úvahou došel právě k částce 50 000 Kč. Žalobce je přesvědčen, že jeho úmyslné jednání ve spojení s jeho předchozí bezúhonností neospravedlňuje správní orgány k udělení sankce v této výši. Má za to, že skutkové okolnosti případu nebyly zjišťovány a úvahy o výši pokuty se odvíjely toliko od okolností souvisejících s jeho protiprávním jednáním, nad nímž vyjádřil lítost.
9. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že žalovaný jednal v rozporu s principy právního státu a zásadami správního trestání, neboť nebral v úvahu zásadu subsidiarity trestní represe a zásadu individualizace sankce redukoval pouze na korektiv žalobcem nenamítaného likvidačního charakteru její výše. Další úvahy k výši udělené sankce však žalobce postrádá.
10. Žalobce, jakožto obyčejný turista – sportovec, neměl povědomí o tom, jaké může mít jeho jednání právní následky. Naznal, že v jeho případě je proto na místě uvažovat nad moderací výše sankce ve smyslu ustanovení § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
11. V závěru proto navrhl, aby soud snížil výši udělené sankce z částky 50 000 Kč na 10 000 Kč *in eventum* jinou částku nižší než 50 000 Kč dle uvážení soudu.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ze dne 5. 11. 2020 shrnul závěry plynoucí z napadeného rozhodnutí a podotkl, že námitky žalobce směřují k nedostatečnému zdůvodnění výše pokuty ze strany správních orgánů (ve smyslu zákona o odpovědnosti za přestupky).
13. Shrnul, že žalobce nepopřel svou vinu a napadá výhradně výrok rozhodnutí, jímž byla upravena výše pokuty, která se mu i po jejím snížení na polovinu, zdá nepřiměřená. Žalovaný má za to, že z obou rozhodnutí správních orgánů vyplývá dostatečně, které okolnosti vzaly správní orgány při rozhodování o výši sankce v potaz a které významné okolnosti mohly mít na výši pokuty vliv. Žalobce zároveň nenamítá žádné konkrétní okolnosti, které měly správní orgány opomenout, námitka žalobce je spíše formálního charakteru.
14. Žalovaný doplnil, že z obou rozhodnutí vyplývají důvody, proč nebyl kvantitativně stanoven rozsah poškození přírody, a za tímto účelem opatřovány fyzické důkazy. Přestupkové jednání spočívalo v závažném a úmyslném překročení zákazu. To přitom bylo (včetně jeho popsanych poškozujících důsledků) jednoznačně prokázáno. Nejednalo se přitom o vlivy pouze domnělé, ale konkrétně specifikované a odborně podložené.
15. Z prokázaného skutkového stavu nadto žalovaný naznal, že jednání žalobce bylo úmyslné, neboť ten zcela vědomě a z vlastní vůle porušil zákaz pohybu mimo cesty nebo vyhrazené trasy. Žalovaný následně podotkl, že žalobce svoji výpověď před Policií ČR v dalším řízení před správními orgány a soudem zpochybnil. Žalovaný nicméně

nepředpokládá, že by žalobce (byť v důsledku udávaného poúrazového traumatu) vypovídal před Policií ČR zcela nepravdivě a ve svůj neprospěch. Pozdější verzi uvedenou v odvolání považuje za krajně nepravděpodobnou a to i z důvodu, že žalobce je zkušeným skialpinistou a lavinovým průvodcem. Nevědomé sjetí ze značené trasy se proto jeví žalovanému v případě žalobce jako nepravděpodobné. „Nepřístupnost“ Studniční hory je navíc všeobecně známa i mezi širokou veřejností.

16. Ve vztahu k výpovědi žalobce bylo žalovaným dále doplněno, že: *„Původní výpovědi žalobce odpovídá nejen lokalizace zásahu, ale i přítomnost dalších 2 osob na místě zásahu, které byly s největší pravděpodobností osobami, se kterými se žalobce účastnil celé plánované akce. Verze vypovězená Policii ČR není podle ministerstva pravdivá v tom, že tyto 2 další osoby přijely žalobci na pomoc až poté, co z vrcholu hory zaregistrovaly jeho pád. Takový sled událostí je vyloučen, místo zásahu nebylo dle ministerstva z vrcholu pozorovatelné. Svoji výpovědi chtěl žalobce tyto osoby nejspíše krýt před případným obviněním z přestupku. Následky nezákonného jednání nebyly zamýšlené, s tím ministerstvo souhlasí, a rovněž tuto okolnost zohlednilo.“*
17. Žalovaný nesouhlasil ani s výroky žalobce, který možné rušení tetřívků v oblasti zpochybňoval. Žalovaný upozornil, že v celé dotčené oblasti platila omezení právě s ohledem na tetřívka. Tato zóna, v níž se prokazatelně vyskytuje, mu poskytuje vhodné biotopy. Ani další námitky v tomto směru neshledal žalovaný za relevantní. Doplnil, že jde o vysoce citlivý druh, jehož jedinci jsou následkem vyrušování přímo ohroženi na životě, a na přežití je uvedeným negativním vlivem ohrožena celá zdejší populace.
18. Žalovaný v závěru vyjádření navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

19. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního s. ř. s. Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce s tímto postupem souhlasil výslovně a žalovaný nevyjádřil s takovým postupem nesouhlas, ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. O věci usoudil následovně.

A. Skutkový stav věci

20. Dne 28. 3. 2020 obdržela Správa Krkonošského správního parku (dále také „správní orgán I. stupně“) od Policie ČR úřední záznam o tom, že dne 28. 3. 2020 ve 12:10 hovořil s dispečinkem muž, který ležel zraněný ve Velké Studniční jámě. Kvůli velice obtížnému terénu nebylo jiné možnosti, než se dostat ke zraněnému pomocí vrtulníku se závěsem. Po příjezdu byli na místě se zraněným další dva muži. Žalobce k věci uvedl, že se v dopoledních hodinách setkal se dvěma známými a společně šli na Studniční horu, žalovaný výslovně uvedl, že věděl o tom, že se pohybují v zakázané zóně Krkonošského národního parku. Na vrcholu se s přáteli rozdělili a on se vydal sjet Velkou Úpskou jámu. Nezvládl lyže a zranil se. Známi mu přijeli na pomoc. Pádem došlo k fraktuře klíční kosti, naražení žeber a podchlazení. Žalobce provádí školení na skialpové vybavení a je lavinovým průvodcem.
21. Dne 15. 4. 2020 byl ve věci žalobce vydán příkaz sp. zn. KRNAP 03509/2020. Žalobce byl obviněn z přestupku na úseku ochrany přírody a krajiny podle ustanovení § 87 odst. 3 písm. n) ZOPK, kterého se dopustí fyzická osoba, která vykonává ve zvláště chráněném území, označeném smluvně chráněném území, evropsky významné lokality

nebo ptačí oblasti činnost zakázanou nebo vykonává činnost, pro kterou je vyžadován souhlas orgánu ochrany přírody, bez tohoto souhlasu.

22. Přestupku se žalobce dopustil tím, že se dne 28. 3. 2020, kolem 12. hod. pohyboval se sportovním vybavením (skialpy) v lokalitě Velké Studniční jámy, tedy v I. zóně ochrany přírody Krkonošského národního parku. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena s odkazem na ustanovení § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky pokuta ve výši 100 000 Kč.
23. Žalobce podal dne 29. 4. 2020 proti uvedenému příkazu odpor, v němž namítal nezákonnost a nepřezkoumatelnost. Upozornil, že ustanovení § 87 odst. 4 písm. c) ZOPK stanovuje částku 100 000 Kč jako horní hranici sankce. Žalobce měl za to, že částka neodpovídá individuálním skutečnostem případu a byla nepřiměřená.
24. Dne 29. 4. 2020 byl žalobce obeznámen o pokračování správního řízení o přestupku a byl upozorněn na možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a případně navrhnout jejich doplnění. Žalobce možnosti využil a dne 11. 5. 2020 nahlédl do správního spisu vedeného v jeho věci.
25. Správní orgán I. stupně poté vydal dne 27. 5. 2020 rozhodnutí, sp. zn. KRNAP 04787/2020, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku na úseku ochrany přírody a krajiny podle ustanovení § 87 odst. 3 písm. n) zákona ZOPK, kterého se dopustí fyzická osoba, která vykonává ve zvláště chráněném území, označeném smluvně chráněném území, evropsky významné lokalitě nebo ptačí oblasti činnost zakázanou nebo vykonává činnost, pro kterou je vyžadován souhlas orgánu ochrany přírody, bez tohoto souhlasu. Přestupku se žalobce dopustil tím, že se dne 28. 3. 2020, kolem 12. hod. pohyboval se sportovním vybavením (skialpy) v lokalitě Velké Studniční jámy, tedy v I. zóně ochrany přírody krkonošského národního parku. Při své činnosti se zranil, a tím vyvolal nutnost zásahu vrtulníku Letecké záchranné služby a nutnost pohybu dalších osob v přísně chráněné lokalitě. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena s odkazem na ustanovení § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky pokuta ve výši 100 000 Kč. Podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky byla žalobci dále uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
26. Žalobce podal proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí dne 29. 6. 2020 odvolání. Namítal nedostatečnou právní kvalifikaci jeho přestupkového jednání. Upozornil, že výrok rozhodnutí musí obsahovat všechna ustanovení, jež kvalifikují daný protiprávní čin. Konstatoval dále, že výše sankce by měla být posuzována individuálně, proporcionálně a v souladu s dalšími právními principy. Pokuta ve výši 100 000 Kč se žalobci jevila jako nepřiměřená a upozorňoval, že tato částka je trojnásobkem mediánu měsíční mzdy osob v ČR (v roce 2019). Doplnil, že odůvodnění založené na pouhém dojmu správního orgánu, bez právních úvah a uvedení konkrétních zákonných ustanovení, o něž se při vyměřování výše pokuty opíral, nemůže obstát.
27. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, jak shora uvedeno.

B. Právní závěry

28. Na úvod krajský soud konstatuje, že jádrem žalobní argumentace žalobce byla problematika jemu udělené sankce (pokuty). Žalobce několikrát potvrdil, že předmětný přestupek spáchal, nicméně se neztotožňoval s úvahami a postupem správních orgánů ve

vztahu k určení výše uložené pokuty. Naznal, že postup žalovaného byl nezákonný a nepřezkoumatelný.

29. Nadepsaný soud po pečlivém zvážení věci konstatuje, že **žaloba je důvodná**, a to z následujících důvodů.
30. Soud musí vždy v první řadě posoudit, zda je žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné. S poukazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73 (publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS) zdůrazňuje, že soud je povinen přihlížet k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu (ať už pro nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) i z moci úřední. Je to proto, že nepřezkoumatelnost brání zpravidla věcnému přezkumu a posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek.
31. Pro úvod do této problematiky je zcela zásadní poukázat na ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „správní řád“), které stanovuje správnímu orgánu povinnost řádně odůvodnit své rozhodnutí a vyjádřit právní názor k předmětné otázce jednoznačným a srozumitelným způsobem.
32. Pakliže správní orgán dostojí předestřeným požadavkům, nemůže závěr o nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů obstát (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2007, č. j. 7 As 34/2006 - 76). Šlo by tak o ni za situace, kdy se správní orgán ve svém rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006).
33. Lze shrnout, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů je vadou, která souvisí zpravidla s nedodržením požadavků kladených procesním právním předpisem na výrok a odůvodnění správních rozhodnutí. Otázka, kterou si je tak třeba v tomto směru dále pokládat, je, zda se správní orgány zabývaly všemi skutečnostmi rozhodnými pro posouzení dané věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75).
34. Krajský soud je toho názoru, že žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí věnoval dostatečně vymezení a závěru o skutkovém stavu, přičemž vhodně předestřel a vysvětlil aktuální právní úpravu ZOPK, zejména jeho ustanovení § 17 odst. 2, které je v předmětné věci stěžejní. Neopomenul konstatovat, že porušením tohoto ustanovení je naplněna skutková podstata přestupku ve smyslu ustanovení § 87 odst. 3 písm. n) ZOPK. Soud doplňuje, že žalobce nadto po celou dobu správního řízení tvrdil, že se skutečně v místě zákazu se skialpovým vybavením pohyboval, tedy bylo postaveno najisto, že porušil ustanovení § 17 odst. 2 ZOPK a mohl být shledán vinným z přestupku dle ustanovení § 87 odst. 3 písm. n) ZOPK.
35. Žalovaný se dále v napadeném rozhodnutí zabýval nejen formálními, ale i materiálními znaky projednávaného přestupku. Soud v tomto směru dále podotýká, že zpravidla bývá již naplněním formální stránky přestupku naplněna zároveň i jeho stránka materiální (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012 - 28). Vzhledem k tomu, že skutkový stav nebyl ve stěžejních bodech sporný, závěry

žalovaného nezavdaly pochybnosti o přezkoumatelnosti jeho stanoviska. Potud tedy nelze žalovanému ani prvoinstančnímu rozhodnutí nic vytknout.

36. Zásadní pochybení správních orgánů lze ovšem naznat ve vztahu k úvahám o uložení předmětné sankce, resp. úvahám o stanovení výše uložené pokuty. Krajský soud po pečlivém přezkumu rozhodnutí správních orgánů obou stupňů shledal, že nejen jejich výroky, ale i obsah jejich odůvodnění, trpí vadou, jejíž charakter vedl nutně k závěru o nepřezkoumatelnosti obou těchto rozhodnutí pro nedostatek důvodů.
37. Nadepsaný soud v tomto směru upozorňuje a doplňuje, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů zakládají též nedostatky, které neakcentují požadavky a znění příslušného zákona (zákonů). Jedná se tak například o situaci, kdy není zřejmé, jakou právní normu (popř. jaký právní předpis a v jakém časovém znění) správní orgán na věc aplikoval, jak tuto právní normu vyložil a z jakých důvodů má za to, že s ohledem na skutkové okolnosti daného případu ji lze mít za přílehavou. Právě nedostatky ve vztahu k této problematice se v obou rozhodnutích objevily.
38. Soud předesílá, že správní orgány se v odůvodněních předmětných rozhodnutí dostatečným způsobem věnovaly povaze a závažnosti přestupkového jednání, zvážily postoj žalobce k celému incidentu, i jeho majetkové poměry. Při zjišťování osobních a majetkových poměrů navíc vycházely z údajů doložených samotným žalobcem, který likvidační charakter sankce vůči své osobě ani nenamítal. Soud ve vztahu k této problematice podotýká, že povinností správních orgánů je, aby osobní a majetkové poměry pachatele přestupku posuzovaly ke dni svého rozhodování, nikoliv k okamžiku jeho spáchání (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 – 133). Krajský soud také doplňuje, že je v diskreci správního orgánu, aby, při nedostatku přesných informací o majetkových poměrech osoby obviněné z přestupku, stanovil sankci v nezbytném rozsahu odhadem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133).
39. Byť tedy obě rozhodnutí obsahovala úvahy a motivy správních orgánů, které je ke stanovení konkrétní výše sankce (pokuty) v případě žalobce vedly, přesto nebyla jejich argumentace dle zákonných požadavků dostatečná. A to z následujících důvodů.
40. Zcela zásadní a klíčovou premisou správního trestání, a s tím spojeným rozhodováním o udělení sankce obviněnému, je konstatování odpovídající právní úpravy. Je tak povinností správních orgánů, aby při svých zjištěních a odůvodnění každého jednotlivého případu přestupce vycházely z účinné právní úpravy, která na danou věc dopadá a přezkoumatelně ji ve výroku svého rozhodnutí, potažmo v jeho odůvodnění, uvedly.
41. Žalovaný i správní orgán I. stupně stanovili žalobci sankci pouze s odkazem na ustanovení § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Ustanovení § 35 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky stanovuje, že: „*Za přestupek lze uložit správní trest pokuty.*“ Ustanovení § 46 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky dále doplňuje, že: „*Pokutu lze uložit ve výši stanovené zákonem. Není-li výše pokuty zákonem stanovena, pokutu lze uložit ve výši nepřesahující částku 1000 Kč.*“ Krajský soud nemohl přehlédnout, že správní orgány se spokojily toliko s touto vágní argumentací, která sama o sobě činí jimi udělenou sankci zcela nedůvodnou. Napadené ani prvoinstanční rozhodnutí totiž nijak nepředestřela relevantní zákonnou úpravu vztahující se k postihu za konkrétně zjištěnou skutkovou podstatu přestupku žalobce a rovněž nijak

nereflektovala zákonné rozmezí výše uvažované sankce. Krajský soud tak v obou rozhodnutích postrádá citaci a odkaz na konkrétní ustanovení zákona, z něhož správní orgán při úvahách o výši pokuty vycházel. Dlužno dodat, že toto vymezení nefiguruje nejen v odůvodnění obou rozhodnutí, ale není uvedeno dokonce ani v jejich výrocích.

42. Konkrétně správní orgány obou stupňů opomněly zmínit ustanovení 87 odst. 4 písm. c) ZOPK, které stanovuje, že: „*Za přestupek lze uložit pokutu do 100 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 3.*“ [pozn. soudu - myšleno za přestupek ve smyslu ustanovení § 87 odst. 3 písm. n) ZOPK]. Je možné i pravděpodobné, že z citovaného ustanovení správní orgány vycházely a zvažovaly je, nicméně jejich závěry zůstaly ve vztahu k zákonnému vymezení a specifikaci zákonné úpravy, o níž svá tvrzení opíraly, nepřezkoumatelné. V průběhu celého správního řízení nebylo toto ustanovení správními orgány nikterak zmíněno, či konstatováno. Nebylo tak postaveno na jisto, jak žalovaný (stejně jako správní orgán I. stupně) výši sankce stanovil, z jakého zákonného rozmezí vycházel a proč se rozhodl právě pro tu konkrétní výši pokuty, kterou poté žalobci udělil.
43. Jelikož shledal soud napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, dále se jednotlivými žalobními námitkami žalobce nezabýval (ostatně, ani nemohl). Za této situace mu totiž nezbylo, než žalobou napadené rozhodnutí zrušit pro vady řízení spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Protože stejnou vadou trpělo i rozhodnutí správního orgánu. I. stupně, bylo na místě zrušit i je (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Současně vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.) v němž budou správní orgány právními názory, vyslovenými krajským soudem v tomto rozsudku, vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
44. Aby mohly správní orgány dospět k nepochybnému závěru, že žalobci byla sankce udělena zákonným způsobem a v souladu s principy správního trestání, je třeba, aby v dalším řízení odstranily nedostatky, které jim tímto rozsudkem krajský soud vytkl (viz výše). Budou tak dbát na nároky, které na ně klade nejen zákon o odpovědnosti za přestupky, ale zohlední také v dané věci relevantní ustanovení ZOPK. Své závěry odůvodní přezkoumatelným způsobem, tedy včetně odkazů na všechna dotčená a aplikovaná ustanovení právních předpisů, z nichž budou ve svých závěrech vycházet.

V. Náklady řízení

45. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení. Z obsahu správního spisu vyplynulo, že žalobce uhradil soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, proto soud rozhodl tak, jak uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku. Další náklady řízení mu nevznikly, o čemž svědčí obsah soudního spisu.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 8. dubna 2021

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce